

Zapomnění

Josef Melen

Vlasy ze závojů plavých,
co teplo horských strání skrývá
a srdce, co puká nad dlaněmi,
pro něž tak málo toho zbývá.
Pro něž tak málo toho zbývá.

Nechal jsi ležet luční kvítí,
prosté krásy každodenní,
bez cenné upustils ho k nohám
a smutek kvítků.
Žal co není k utišení,
jen něžná náruč slunce,
ta jejich půvabu si cení,
láká vyzvednout je k srdci.
Přinést zapomnění.

Přinést navždy.
Navždy.

Láká vyzvednout ji k srdci.
Přinést navždy zapomnění.